

det. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at fremsætte de forskjellige Resultater, som ville fremkomme, hvis man eftergiver denne Sum, og hvis man nægter at eftergive den. Boet har som sagt omtrent en Værdi af 1740 Rbd.; de Fordringer, som ere anmeldte i Boet, beløber sig til omtrent 6900 Rbd.; naar altsaa disse Fordringer ikke blive eftergivne, saa indtræder der Concurs i Boet; Følgen deraf bliver, at Creditorerne hver kun faaer omtrent $\frac{1}{4}$ af deres Tilgodehavende, og Familien faaer aldeles Intet. Hvis man derimod eftergav Statens Fordringer, saa bortfaldt den største Fordring, der havest i Boet, nemlig fra Ballø Stift og Bømmeltofte Kloster tillige; i saa Fald vilde de Creditorer, som have mindre Fordringer af tilsammen omtrent 630 Rbd., kunne faae disses Beløb fuldt udbetalt, og Familien vilde faae Resten. Naar man sammenligner disse forskjellige Resultater, saa kan jeg ikke troe, at den Omstændighed, at Ballø Stift og Bømmeltofte Kloster, hvis man nægtede at eftergive, vilde faae en Sum af omtrent 1140 Rbd., kan have bestemt Udvalgets Majoritet til at indstille, at Eftergivelsen skal nægtes; ialtsald pleie ikke de 2 Herrer, som danne Udvalgets Majoritet, at have saa stor Interesse for de adelige Frøentklostre. At Indstillingen skulde være begrundet i, at Staten kom til at bortgive omtrent 440 Rbd., at det skulde være oeconomicke Hensyn for Statskassens Vedkommende, der havde bestemt Majoritetindstillingen, kan jeg heller ikke antage, thi der er ikke lagt nogen stor Vægt derpaa. Hvad de øvrige Creditorer angaaer, som havde tilsammen Fordringer af circa 630 Rbd., saa er der blandt dem endeel Regningskrav, og at dette Regningskrav kun skulde afgjøres med $\frac{1}{4}$ istedetfor fuld Udbetaling, kan heller ikke tale for Majoritetens Indstilling; der blev altsaa kun tilbage som Grund for Majoritetens Indstilling, at Familien aldeles Intet fik, og det er det, jeg siger er haardt.

Der er tidligere talt om, at Bestyreren af Ballø Stift og Bømmeltofte Kloster havde erklæret, at han, selv om Statskassen ikke vil eftergive sin Gjæld, dog vilde hjælpe Enken, saavidt det kunde forenes med hans Pligt som Bestyrer af disse offentlige Stiftelser; det vil

nu vist være meget betænkeligt for ham, naar Lovgivningsmagten nægter at eftergive Statskassens Fordringer, saa at eftergive en offentlig Stiftelses Fordringer; hvorimod han vel kunde ansee sig bemyndiget dertil, naar Statskassen ligeledes eftergav sin Fordring. Der er fremdeles talt om, hvor Mange man skulde regne til Familien, og der har været saa stærk Uenighed imellem Udvalgets Majoritet og Udvalget i Landstthinget, at de endogsaa have meent, at de forskjellige Livsanskuelser, som vare udtalte fra begge Sider, aldeles ikke behøvede at imødegaaes, deres Urigtighed var saa indlysende af sig selv; Spørgsmaalet dreier sig om, hvorledes man skulde betragte de vorne Døttre, om de henhøre til Familien eller ikke; det er tidligere anført som en Grund, for at Andragendet skulde bevilges, at Enken havde 5 uforsørgede Døttre; jeg skal dog tillade mig at bemærke, at det ikke er saaledes sagt i Ansøgningen, det er kun sagt i løs Extract, som er gjort af Sagen til Orientering, og Enken har ikke stillet sine Døttres Forhold saaledes; hun har sagt — jeg skal anføre, hvad der staaer i selve Ansøgningen —: „Jeg har 5 ugifte Døttre, der ifølge det tidligere Forhold kunde have gjort sig Haab om Understøttelse af Statskassen, men efter Pensionstloven ikke kan erholde saadan, da de ere over 18 Aar, og hvis tildeels svage Helbred meget indskrænker deres Selverhverv“, (hun har altsaa forudsæet, at de skulde selv forsørge sig, saavidt de kunde); „desuden er der hos mig en 65aarig Jomfru, som i mere end 40 Aar har været i mit Huus, og er knyttet til Familien ved saadanne Baand, at jeg med Hensyn til hendes Underhold har de samme Pligter som imod mine egne Børn“. Jeg finder ikke, at der med Grund kan indvendes Noget imod hvad der saaledes er sagt i Ansøgningen.

Winther: Den ærede Taler fra Belle Amt (Hjort) søgte at godtgjøre, at der ikke blev nogen anden Grund tilbage for Udvalgets Fleertals Indstilling, end at Familien Intet skulde have. Det forekommer mig at være med Urette han har sagt dette, og jeg troer, at Udvalgets Fleertal kan have haft gode Grunde til sit Forslag, saaledes, at, hvis vi ikke fastholdt det, vi sidst vedtog, saa vilde vi derved